

Chambre des Représentants de Belgique

SESSION ORDINAIRE 1990-1991

18 AVRIL 1991

PROPOSITION DE LOI

**modifiant la loi du 8 juillet 1976
organique des centres publics d'aide
sociale, le Code judiciaire et l'arrêté
royal du 20 décembre 1963 relatif à
l'emploi et au chômage**

(Déposée par Mme Onkelinx)

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

En vue de promouvoir l'emploi, les pouvoirs publics ont pris une série de dispositions de lutte contre le chômage. Dans ce cadre, les différentes législations destinées originellement aux demandeurs d'emploi inscrits à l'ONEm ont étendu leur champ d'application aux bénéficiaires du minimex.

Une étude — réalisée par le Secrétariat d'Etat à l'Environnement et à l'Emancipation sociale portant sur les « Troisième circuit de travail », le Fonds budgétaire interdépartemental, les agents contractuels subventionnés, le recrutement net supplémentaire, l'employé de maison et le remplacement d'un travailleur prépensionné — menée dans six CPAS de Wallonie a révélé l'inadéquation de ces mesures à l'égard des bénéficiaires du minimex, et l'illusion que représente l'embauche par un employeur privé ainsi que la mise en œuvre timide des autres programmes qui dépendent plus directement des pouvoirs publics, à l'exception des agents contractuels subventionnés

Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers

GEWONE ZITTING 1990-1991

18 APRIL 1991

WETSVOORSTEL

**tot wijziging van de organieke wet
van 8 juli 1976 betreffende de
openbare centra voor maatschappelijk
welzijn, het Gerechtelijk Wetboek en
het koninklijk besluit van
20 december 1963 betreffende
arbeidsvoorziening en werkloosheid**

(Ingediend door Mevr. Onkelinx)

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Om de werkgelegenheid te bevorderen heeft de overheid een aantal voorzieningen ter bestrijding van de werkloosheid getroffen. Met het oog daarop is het toepassingsgebied van de wetsbepalingen die aanvankelijk alleen op de bij de RVA ingeschreven werkzoekenden van toepassing waren, uitgebreid tot de rechthebbenden op het bestaansminimum.

Uit een studie die het Staatssecretariaat voor Leefmilieu en Maatschappelijke Emancipatie in zes Waalse OCMW's heeft verricht met betrekking tot het « Derde Arbeidscircuit » (DAC), het interdepartementaal begrotingsfonds, de gesubsidieerde contractuelen, de aanvullende netto-aanwerving, het huispersoneel en de vervanging van bruggepensioneerden, is naar voren gekomen dat de desbetreffende maatregelen ontoereikend zijn voor bestaansminimumtrekkers. Voorts is het een illusie gebleken te geloven dat particuliere werkgevers tot indienstneming zouden overgaan en is duidelijk geworden dat andere, directer van de overheid afhangerende programma's slechts schoorvoetend

en raison des restrictions budgétaires connues depuis les années 80.

Il a été constaté que les bénéficiaires du minimum de moyens d'existence accèdent très rarement aux programmes de résorption du chômage.

Les causes de cet échec s'expliquent par les conditions d'application des mesures prévues par la législation ainsi que par la population bénéficiaire du minimex, incapable d'emblée de s'insérer dans un circuit de travail de type classique. Ainsi, on notera les conditions supplémentaires imposées aux ayant-droits au minimex, le manque de qualification des bénéficiaires du minimex face à un marché de l'emploi de plus en plus restreint dans le secteur marchand, qui crée une inadaptation sociale de la population au marché classique de l'emploi, et les restrictions budgétaires rendant très théorique la mise en œuvre de certains programmes de résorption de chômage.

Il ressort également, des études consultées, que la population du Quart-Monde bénéficie rarement des formations organisées, notamment par l'ONEm, même si cette population réunit les conditions requises, car l'accès à ce type de formule suppose l'assimilation de connaissances fondamentales que ne possède généralement pas la population du CPAS et un niveau de formation trop élevé. Par ailleurs, la brièveté de la durée de la formation empêche les intéressés de s'accrocher aux programmes, le passé scolaire souvent mal vécu en raison des échecs répétés constituant une barrière psychologique importante.

En outre, d'une manière générale, l'exécution d'un travail dans le secteur non marchand suppose, outre la qualification, la réunion de conditions subjectives nécessaires pour être rentable. Les conditions de vie et l'histoire de la population concernée empêchent l'individu de réunir ces exigences et lui fermeront presque à jamais l'accès au monde professionnel au sens strict, la réinsertion professionnelle impliquant nécessairement la réinsertion sociale de l'individu, ce que l'employeur « classique » ne peut aider à remplir. Le Quart-Monde a besoin de temps et de la disponibilité des formateurs pour passer outre ...

Des initiatives législatives ont récemment été prises au Québec et en France pour tenter de répondre à ces lacunes en individualisant l'aide à la réinsertion socio-professionnelle. Ces programmes de réinsertion — comprenant un volet de travail ou un stage d'entreprise et un volet « formation » — sont mis sur pied en collaboration avec l'intéressé lui-même. Dans l'esprit de ces lois, la réinsertion implique l'accès à une « formation » au sens large, adaptée aux besoins de la

ten uitvoer worden gelegd. Dit laatste is een gevolg van de sedert de jaren tachtig doorgevoerde budgettaire besparingen. Alleen de GESKO's vormen daarop een uitzondering.

Geconstateerd is dat bestaansminimumtrekkers uiterst zelden toegang hebben tot programma's waarmee wordt beoogd de werkloosheid terug te dringen.

Dit falen is te verklaren door de wettelijke voorwaarden waaronder de desbetreffende maatregelen moeten worden toegepast, alsmede door het feit dat personen met een bestaansminimum uiteraard niet in staat zijn zich in een traditioneel arbeidscircuit te integreren. Zo moeten bestaansminimumtrekkers aan een aantal bijkomende voorwaarden voldoen, terwijl zij over onvoldoende bekwaamheden beschikken om toegang tot de steeds kleiner worden commerciële arbeidsmarkt te krijgen. Dat brengt met zich dat zij vanuit een maatschappelijk oogpunt niet langer aan de traditionele arbeidsmarkt zijn aangepast. Daarbij komen nog de budgettaire besparingsmaatregelen, die de toepassing van sommige programma's ter bestrijding van de werkloosheid tot een erg theoretische aangelegenheid maken.

Uit de geraadpleegde studies blijkt ook dat degenen die tot de Vierde Wereld behoren, zelden deelnemen aan de — bijvoorbeeld door de RVA — georganiseerde opleidingen, zelfs al voldoen zij aan alle voorwaarden. De van de OCMW's afhankelijke uitkeringsgerechtigden beschikken doorgaans immers niet over de voor dit soort opleidingen vereiste voorkennis, en het opleidingspeil is voor hen te hoog. Voorts slagen deze programma's er ten gevolge van de korte opleidingsduur niet in de belanghebbenden echt en blijvend te boeien. Vaak hebben zij immers slechte herinneringen aan hun schooltijd wegens de herhaalde mislukkingen die een ernstige psychologische hinderpaal vormen.

In het algemeen moet naast de bekwaamheidsvereiste bovendien aan een aantal subjectieve criteria zijn voldaan, alvorens arbeid in de zachte sector rendabel is. De levensomstandigheden en het verleden van de betrokkenen maken het hen onmogelijk aan al deze vereisten te voldoen. Zulks heeft tot gevolg dat hen de toegang tot het beroepsleven *sensu stricto* voor altijd wordt onttrokken, aangezien hun wederopname in het beroepsleven noodzakelijkerwijze de wederopneming in de maatschappij veronderstelt. Tot dit laatste kan de « traditionele » werkgever evenwel niet bijdragen. De Vierde Wereld moet de nodige tijd worden gegund en de toegang tot bepaalde opleidingen worden verschaft om zijn problemen te boven te komen.

Recent nog zijn in Québec en in Frankrijk wetgevende initiatieven genomen, in een poging deze tekortkomingen te verhelpen door de hulpverlening met het oog op de wederopneming in het beroepsleven en de maatschappij op individuele leest te schoeien. Deze resocialisatieprogramma's omvatten eensdeels het verrichten van arbeid of het volgen van een stage in een bedrijf, en anderdeels een opleiding; zij worden in samenwerking met de betrokkene zelf uitgewerkt.

personne aidée. Le travail à exécuter s'accomplit en dehors du marché classique de l'emploi et permet donc à l'intéressé de s'adapter ou de se réadapter à ce marché sans devoir répondre immédiatement aux impératifs de rentabilité souvent imposés. Cet aspect d'individualisation de l'aide dans la réinsertion professionnelle est le plus séduisant. La collaboration entre le privé et le public est également une idée très intéressante puisque la loi tend ainsi à supprimer ou, à tout le moins, à amoindrir la concurrence parfois malsaine existant entre le service d'aide public et le privé.

*
* *

Le système québécois est axé sur trois programmes :

— une aide financière accordée aux personnes incapables physiquement ou moralement d'occuper un emploi;

— une aide visant l'encouragement à l'intégration ou la réintégration dans le marché du travail; trois moyens sont mis en œuvre pour réaliser ce but :

- l'allocation d'une aide « incitative » au travail;
- une aide à l'emploi;
- des mesures d'aide au développement de l'« employability »;

— une aide aux parents pour les revenus du travail, dont le but est de maintenir au travail des personnes disposant de faibles ressources et ayant des enfants à charge ou d'inciter des chômeurs dans la même situation à faire connaissance avec le monde du travail.

Si le premier et le troisième programmes existent, en substance, dans notre législation, le deuxième type est, quant à lui, innovateur puisqu'il incite, par le biais d'une aide, les individus à s'insérer dans le monde professionnel par une série de mesures passant de l'alphabétisation au travail communautaire, par exemple, en vue de devenir « employables ».

*
* *

La loi française a instauré un revenu minimum d'insertion en se basant sur le principe que toute personne a le droit de jouir de moyens convenables d'existence. Un contrat d'insertion sociale, professionnelle et économique est signé avec l'intéressé, mais il ne constitue pas une obligation de réinsertion et ne peut entraîner de sanctions que si la mauvaise volonté de

Naar de geest van de bovengenoemde wetten beogen deze programma's de toegang te bevorderen tot opleidingen in de brede betekenis, die met name aan het ontwikkelingspeil van de behoeftige zijn aangepast (alfabetisering, ...). Het opgelegde werk wordt buiten de traditionele arbeidsmarkt verricht en maakt het de betrokkene derhalve mogelijk zich al dan niet opnieuw aan de arbeidsmarkt aan te passen, zonder dat hij onmiddellijk aan de vaak opgelegde rentabiliteitsvereisten moet voldoen. Deze individualisering van de hulpverlening bij de reïntegratie in het beroepsleven is het meest aantrekkelijke aspect. Bovendien is de samenwerking tussen de particuliere en de overheidssector uiterst belangwekkend, aangezien de wet er naar streeft de soms ongezonde wedijver tussen de openbare hulpverlenende instanties en de privé-sector weg te werken of althans te beperken.

*
* *

De in Québec toegepaste regeling omvat drie programma's :

— financiële hulpverlening aan personen die uit lichamelijk of geestelijk oogpunt arbeidsongeschikt zijn;

— hulpverlening ter bevordering van de reïntegratie in de arbeidsmarkt daartoe worden drie methodes aangewend :

- arbeidsstimulansen;
- hulpverlening met het oog op werkverschaffing;
- steunmaatregelen ter bevordering van de « arbeidsgeschiktheid »;

— aanvullende steun eensdeels aan werknemers met kinderen die over geringe inkomsten uit arbeid beschikken, teneinde de betrokkenen aan het werk te houden, en anderdeels aan werklozen met kinderen, teneinde deze werklozen met het beroepsleven kennis te laten maken.

De Belgische wetgeving stemt grosso modo overeen met het eerste en het derde van de bovengenoemde programma's. Het tweede programma daarentegen is een nieuwigheid, aangezien het de betrokkenen door middel van hulpverlening aanzet om zich opnieuw in het beroepsleven te integreren. Daartoe zijn in het programma een aantal maatregelen vervat, die gaan van alfabetisering tot het verrichten van gemeenschapsdienst, en die er bijvoorbeeld op gericht zijn de betrokkenen opnieuw arbeidsgeschikt te maken.

*
* *

De Franse wet voorziet met het oog op de reïntegratie in een minimuminkomen, waaraan het beginsel ten grondslag ligt, dat een ieder recht op behoorlijke bestaansmiddelen heeft. Met de betrokkenen wordt een overeenkomst tot wederopneming in de maatschappij, het beroepsleven of het economisch leven gesloten. Deze overeenkomst behelst evenwel in geen

l'indigent est manifeste. Dans le cadre de cette législation des institutions ont été créées, notamment un conseil départemental d'insertion pour élaborer un plan d'insertion au niveau départemental et il est prévu de mettre sur pied une commission locale d'insertion chargée d'établir le contrat et de suivre l'exécution de la convention.

*
* *

Si, en Belgique, la loi du 8 juillet 1976 prévoit un ensemble de mesures en vue d'insérer ou de réinsérer socialement l'indigent par octroi d'une aide sociale qui peut prendre de multiples formes — aide médicale, aide en nature, aide au logement, aide à la tenue d'un budget, ... —, il reste que l'aide à la réinsertion professionnelle est très sommaire. En effet, bon nombre de CPAS n'appliquent pas l'article 60, § 7 qui est relativement coûteux puisque les CPAS supportent les charges patronales.

Par ailleurs, cette même disposition concerne essentiellement la mise au travail des bénéficiaires de l'aide sociale afin de régulariser leur situation à l'égard de l'ONEm et l'aspect formation n'est pas du tout pris en compte.

La présente proposition a pour objet, en s'inspirant des modèles mis sur pied à l'étranger, de prévoir la faculté pour l'indigent de conclure un contrat d'insertion professionnelle, qui doit s'adapter aux besoins du bénéficiaire de l'aide sociale et comporter un volet formation ainsi qu'un volet travail. L'intérêt de cette combinaison est d'aider la population du Quart-Monde à s'accrocher à une formation par la mise en pratique de celle-ci dans l'exécution d'un travail et son individualisation permettra à une population généralement exclue des circuits classiques de la réinsertion de bénéficier d'une remise au travail et d'une formation adaptée à sa qualification. Le paiement d'une indemnité incitera les intéressés à faire cette démarche.

Par ailleurs, une politique d'insertion professionnelle est d'autant plus impérative que l'aide sociale est allouée à une population de plus en plus jeune (en 1976, 39 % des bénéficiaires étaient âgés de moins de 40 ans et, en 1986, ils étaient de 56 %).

geval een reïntegratieverplichting en kan alleen tot strafmaatregelen aanleiding geven indien de behoeftige kennelijk blijkt geeft van slechte wil. In het kader van deze wet zijn een aantal instellingen opgericht, met name een departementale raad voor reïntegratie, die per departement een reïntegratieplan moet uitwerken. Bovendien is voorzien in de instelling van een plaatselijke reïntegratiecommissie die er mee belast is de overeenkomst op te stellen en de uitvoering daarvan op te volgen.

*
* *

In België is in de wet van 8 juli 1976 een aantal maatregelen opgenomen met het oog op de maatschappelijke integratie of reïntegratie van behoeftigen door middel van hulpverlening in diverse vormen (geneeskundige hulpverlening, uitkeringen in natura, steun bij de huisvesting, verlening van hulp bij het beheren van het gezinsbudget ...). Niettemin is de hulpverlening met het oog op de maatschappelijke reïntegratie nog steeds zeer beperkt. Een groot aantal OCMW's past immers artikel 60, § 7, van de bovengenoemde wet niet toe; de toepassing daarvan is voor de OCMW's een vrij dure aangelegenheid, aangezien zij de werkgeversbijdragen moeten betalen.

Voorts heeft die bepaling in hoofdzaak betrekking op de tewerkstelling van personen aan wie sociale bijstand wordt verleend, en heeft ze tot doel hun toestand in overeenstemming te brengen met de voorschriften van de RVA. Een en ander heeft niets van doen met het verstrekken van een opleiding.

Het met dit wetsvoorstel beoogde doel is ontleend aan de in het buitenland uitgewerkte voorbeelden en biedt de behoeftige de mogelijkheid een overeenkomst tot reïntegratie in het beroepsleven aan te gaan. Deze overeenkomst moet aan de behoeften van de bijstandtrekkers zijn aangepast en zowel een opleidings- als een arbeidsgedeelte omvatten. Belangrijk is, dat deze combinatie tot doel heeft personen uit de Vierde Wereld te helpen een opleiding intenser te « beleven » doordat zij deze tijdens een hen opgelegd werk in de praktijk kunnen omzetten. Het voornemen om deze opleiding op individuele leest te schoeien moet het mogelijk maken dat de bevolkingsgroep die doorgaans van de traditionele reïntegratiecircuits uitgesloten blijft, opnieuw in het arbeidscircuit wordt opgenomen en dat een aan ieders bekwaamheden aangepaste opleiding wordt aangeboden. De belanghebbenden moeten er door middel van een vergoeding worden toe aangezet aan dit initiatief deel te nemen.

Voorts is een op integratie in het beroepsleven gericht beleid noodzakelijk omdat de personen aan wie sociale bijstand wordt verleend, steeds meer tot jongere leeftijdsgroepen behoren (in 1976 was 39 % van de uitkeringsgerechtigden minder dan 40 jaar oud, in 1986 bedroeg dat percentage 56 %).

En sus, l'ouverture du droit au minimex aux nouveaux majeurs nécessite que l'octroi de ce minimex soit accompagné d'une mesure de réinsertion professionnelle. Il faut éviter que, dès le départ, les jeunes soient catalogués de minimexés avec tout l'aspect péjoratif que véhicule cette notion.

De plus, due à la naissance d'une nouvelle pauvreté liée à des causes structurelles et non conjoncturelles, la durée d'intervention s'est allongée.

L. ONKELINX

PROPOSITION DE LOI

Article 1er

L'article 60 de la loi organique du 8 juillet 1976 des centres publics d'aide sociale est complété par un § 8, libellé comme suit :

« § 8. 1° Sauf pour des raisons de force majeure, le centre public d'aide sociale doit proposer de conclure un contrat de réinsertion socio-professionnelle à :

- toute personne percevant une aide financière périodique en vertu de la présente loi;
- tout bénéficiaire du minimex, conformément à la loi du 7 août 1974.

Sont exclus de l'alinéa précédent, les bénéficiaires des avances octroyées par le centre public d'aide sociale dans l'attente de l'obtention d'une prestation de sécurité sociale ou d'autres revenus, et ceux pour lesquels le minimex ou l'aide sociale ne constitue pas le revenu principal.

2° L'intéressé peut refuser de conclure le contrat en raison de son état de santé, de sa situation familiale, de son âge ou pour tout motif le rendant inapte au travail de manière durable.

3° L'intéressé conclut le contrat soit avec le centre public d'aide sociale lui-même, soit avec un organisme public ou privé agréé par le Roi.

4° Pendant toute la durée du contrat, l'intéressé reçoit du centre public d'aide sociale outre le minimex ou l'aide normalement allouée, une aide supplémentaire d'au moins 200 francs par jour ouvrable. Ce montant peut être revu à la hausse par arrêté royal.

Doordat aan de nieuwe groep van meerderjarigen het recht op het bestaansminimum is verleend, moet de toekenning van dit recht vergezeld gaan van maatregelen tot resocialisatie. Voorkomen moet worden dat de jongeren van meet af tot de categorie van bestaansminimumtrekkers worden gerekend, met heel de ongunstige bijklank daarvan.

Het ontstaan van de nieuwe armoede, die niet zozeer conjunctureel dan wel structureel van aard is, heeft ertoe geleid dat de sociale bijstand thans over een langere periode wordt uitgekeerd.

WETSVOORSTEL

Artikel 1

Artikel 60 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn wordt aangevuld met een § 8, luidend als volgt :

« § 8. 1° Behalve in gevallen van overmacht moet het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn een voorstel doen tot het sluiten van een overeenkomst tot reïntegratie in de maatschappij en het beroepsleven, ten aanzien van :

- een ieder die op grond van deze wet een periodieke financiële vergoeding ontvangt;
- een ieder die overeenkomstig de wet van 7 augustus 1974 recht op het bestaansminimum heeft.

Het bovenstaande lid is niet van toepassing op personen aan wie het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn voorschotten toekent, in afwachting dat hen sociale bijstand of enig ander inkomen wordt verleend, alsmede op personen wier hoofdkomen niet uit het bestaansminimum of sociale bijstand bestaat.

2° De betrokkene heeft het recht wegens zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie, zijn leeftijd of op enige andere grond die tot blijvende arbeidsongeschiktheid leidt, te weigeren een dergelijke overeenkomst te sluiten.

3° De betrokkene sluit de overeenkomst met het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn zelf of met een door de Koning erkende openbare of particuliere instelling.

4° Tijdens de hele duur van de overeenkomst verleent het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn aan de betrokkene naast het bestaansminimum of de normalerwijze toegekende bijstand, een aanvullende uitkering van ten minste 200 frank per werkdag. Dat bedrag kan bij koninklijk besluit worden verhoogd.

Ce montant est rattaché à l'indice des prix à la consommation.

Il varie conformément aux dispositions de la loi du 2 août 1971 organisant un régime de liaison à l'indice des prix à la consommation, des traitements, salaires, pensions, allocations et subventions à charge du Trésor public, de certaines prestations sociales, des limites de rémunération à prendre en considération pour le calcul de certaines cotisations de sécurité sociale des travailleurs ainsi que des obligations imposées en matière sociale aux travailleurs indépendants.

Le montant de l'aide est à charge du Ministère des Affaires Sociales.

5° Les parties définissent de commun accord l'objet du travail et de la formation à suivre.

6° Le contrat est obligatoirement constaté par écrit et soumis à l'approbation du centre public d'aide sociale sous peine de non paiement de l'aide supplémentaire prévue au 4°. Il est notamment précisé :

— la durée du contrat qui ne peut excéder trois années;

— l'ensemble des modalités d'exécution et notamment l'horaire, le lieu, la durée du temps de travail — qui ne peut dépasser quarante heures/semaine —, la durée de la formation à suivre, les jours de vacances annuelles et les jours de repos;

— les causes de suspension du contrat;

— le montant de l'aide supplémentaire allouée.

7° L'employeur est soumis à l'application de la loi du 10 avril 1971 sur les accidents du travail.

8° Le contrat prend anticipativement fin si le bénéficiaire de la réinsertion ne répond plus aux conditions pour obtenir l'octroi du minimex ou l'aide auprès du centre public d'aide sociale avec lequel le contrat de réinsertion a été conclu ou par décision du centre public d'aide sociale en raison du non respect des obligations contractuelles par l'une des parties, rendant impossible la poursuite de l'exécution du contrat.

9° A la fin du contrat, le centre public d'aide sociale délivrera à l'intéressé une attestation constatant l'ensemble du travail presté et la formation suivie par l'intéressé.

10° Le centre public d'aide sociale peut décider de limiter son intervention à une aide alimentaire et/ou aux frais d'hébergement du bénéficiaire lorsque celui-ci a, par sa faute, empêché la conclusion ou l'exécution du contrat.

Het bedrag is gekoppeld aan het indexcijfer van de consumptieprijzen.

Het schommelt overeenkomstig de bepalingen van de wet van 2 augustus 1971 houdende inrichting van een stelsel waarbij de wedden, lonen, pensioenen, toelagen en tegemoetkomingen ten laste van de openbare schatkist, sommige sociale uitkeringen, de bezoldigingsgrenzen waarmee rekening dient gehouden bij de berekening van sommige bijdragen van de sociale zekerheid der arbeiders, alsmede de verplichtingen op sociaal gebied opgelegd aan de zelfstandigen, aan het indexcijfer van de consumptieprijzen worden gekoppeld.

De uitkeringen vallen ten laste van het Ministerie van Sociale Zaken.

5° De partijen omschrijven in onderling overleg het met de arbeid en de opleiding beoogde doel.

6° De overeenkomst moet schriftelijk worden gesloten en ter goedkeuring aan het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn worden voorgelegd, op straffe van niet-betaling van de in het 4° bedoelde aanvullende uitkering. In de overeenkomst wordt met name precies vermeld :

— wat de duur van de overeenkomst is, met dien verstande dat deze niet langer dan drie jaar mag belopen;

— wat de toepassingsvoorwaarden zijn en in het bijzonder de dienstregeling, de arbeidsplaats en -duur, welke laatste ten hoogste veertig uur per week mag bedragen, de duur van de te volgen opleiding, het aantal jaarlijkse vakantie- en verlofdagen;

— de gronden van schorsing van de overeenkomst;

— het bedrag van de aanvullende uitkering.

7° De werkgever is onderworpen aan de wet van 10 april 1971 op de arbeidsongevallen.

8° De overeenkomst wordt voortijdig beëindigd indien de betrokkene niet langer voldoet aan de voorwaarden waaronder het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn waarmee de overeenkomst tot reïntegratie is gesloten, het bestaansminimum of de bijstand verleent. Voorts kan het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn tot voortijdige beëindiging van de overeenkomst besluiten, indien een der partijen de voortzetting van de overeenkomst onmogelijk maakt, doordat zij de in de overeenkomst opgenomen verplichtingen niet naleeft.

9° Bij het verstrijken van de overeenkomst geeft het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn de betrokkene een attest af waarin wordt vermeld welke arbeid hij heeft verricht en welke opleiding hij heeft gevolgd.

10° Het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn kan besluiten zijn bijdrage tot de onderhouds-uitkering en de huisvestingskosten van de betrokkene, dan wel tot één van beide, te beperken wanneer deze door zijn schuld het sluiten of het nakomen van de overeenkomst in de weg staat.

La sanction prise par le centre public d'aide sociale ne peut dépasser 6 mois. En cas de récidive dans les trois ans, la durée de la sanction peut être doublée.

11° En cas de non respect des obligations contractuelles par l'organisme employeur, le centre public d'aide sociale peut suspendre provisoirement ou définitivement toute collaboration avec cet organisme.

12° Le centre public d'aide sociale statue d'office ou à la requête de la partie la plus diligente, sur tous les litiges relatifs à la conclusion ou à l'exécution du contrat.

Avant de statuer, il entend contradictoirement les parties.

Celles-ci sont convoquées par lettre recommandée au moins huit jours ouvrables avant l'audience. Les motifs de la convocation doivent être précisés.

La décision du centre public d'aide sociale est notifiée aux parties sous pli recommandé.

13° Toutes les décisions prises contre l'intéressé sont susceptibles de recours devant le tribunal du travail.

L'action doit être introduite par requête dans le mois de la notification de la décision.

14° Toutes les décisions prises contre l'organisme employeur sont susceptibles de recours devant le Ministre chargé d'agréer les organismes employeurs.

Le recours doit être introduit dans le mois de la notification de la décision.

15° Les centres publics d'aide sociale reçoivent de l'Etat les moyens — tant en personnel qu'en matériel — de mener les missions de réinsertion socio-professionnelles qui leur sont imparties. »

Art. 2

L'article 580, 8°, du Code judiciaire est complété par un point d), libellé comme suit :

« d) des contestations relatives à la conclusion ou à l'exécution d'un contrat d'insertion professionnelle prévu par l'article 60, § 8 de la loi du 8 juillet 1976. »

Art. 3

A l'article 121 de l'arrêté royal du 20 décembre 1963, relatif à l'emploi et au chômage, sont apportées les modifications suivantes :

1° au § 1er, première ligne, le mot « seules » est supprimé;

De duur van de door het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn getroffen strafmaatregel mag niet meer bedragen dan zes maanden. In geval van herhaling binnen drie jaar kan de duur van de strafmaatregel worden verdubbeld.

11° Indien de in de overeenkomst opgenomen verplichtingen door de werkverschaffende instelling niet worden nageleefd, kan het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn iedere samenwerking met die instelling tijdelijk of definitief opschorten.

12° Het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn doet ambtshalve dan wel op verzoek van de meest gereede partij uitspraak in ieder geschil met betrekking tot het sluiten of het naleven van de overeenkomst.

Alvorens uitspraak te doen hoort het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn de partijen op tegenspraak.

De partijen worden ten minste acht werkdagen vóór de datum waarop zij zullen worden gehoord, per aangetekend schrijven opgeroepen. De redenen voor de oproeping moeten uitdrukkelijk worden vermeld.

De beslissing van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn wordt per aangetekend schrijven ter kennis gebracht van de partijen.

13° Tegen iedere ten nadele van de betrokkene genomen beslissing staat beroep bij de arbeidsrechtbank open.

Het beroep moet bij verzoekschrift worden ingesteld binnen de maand waarin de beslissing ter kennis is gebracht.

14° Tegen iedere ten nadele van de werkverschaffende instelling genomen beslissing staat beroep open bij de Minister die belast is met de erkenning van de werkverschaffende instellingen.

Het beroep moet worden ingesteld binnen de maand waarin de beslissing ter kennis is gebracht.

15° De Staat kent de openbare centra voor maatschappelijk welzijn de middelen, zowel wat personeel als materiaal betreft, toe, teneinde hen in staat te stellen de hun opgelegde taak inzake reïntegratie in de maatschappij en het beroepsleven te vervullen. »

Art. 2

Artikel 580, 8°, van het Gerechtelijk Wetboek wordt aangevuld met een punt d), luidend als volgt :

« d) de bepaling inzake het sluiten of het naleven van overeenkomsten tot reïntegratie in het beroepsleven als bedoeld in artikel 60, § 8, van de wet van 8 juli 1976. »

Art. 3

In artikel 121 van het koninklijk besluit van 20 december 1963 betreffende arbeidsvoorziening en werkloosheid worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in § 1, op de eerste regel, wordt het woord « enkel » geschrapt;

2° cet article est complété par un § 4, libellé comme suit :

« § 4. Sont assimilées à des journées de travail, les journées prestées en exécution d'un contrat d'insertion professionnelle au sens de l'article 60, § 8, de la loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'aide sociale. »

7 mars 1991.

L. ONKELINX

2° dit artikel wordt aangevuld met een § 4, luidend als volgt :

« § 4. Dagen waarop met toepassing van een overeenkomst tot reïntegratie in het beroepsleven als bedoeld in artikel 60, § 8, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, arbeid wordt gepresteerd, worden met arbeidsdagen gelijkgesteld. »

7 maart 1991.